

DE BOZE HEKS MOET WINNEN

Hanna Kraan

De boze heks moet winnen

met tekeningen van Annemarie van Haeringen

Lemniscaat Rotterdam

Van Hanna Kraan verschenen bij Lemniscaat

*Verhalen van de boze heks
De boze heks is weer bezig!
Bloemen voor de boze heks
Toveren met de boze heks*

Dansen op het dak (Sinterklaasverhalen)

Omslag en illustraties: Annemarie van Haeringen

© Lemniscaat b.v. Rotterdam 1999

ISBN 90 5637 191 6

Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk: Drukkerij Haasbeek b.v., Alphen aan de Rijn

Inhoud

Tomatensoep	7
De egel gooit raak	20
Beukennootjes	27
Witte draden	37
Een tekening voor de boze heks	47
Hoedje van papier	54
De boze heks maakt een gedicht	61
De sneeuwheks	69
Stankdrank	76
De egel plukt bloemen	84
De boze heks moet lachen	92
Kleefknickers	102
De egel ziet dubbel	110
De heksenwedstrijd	118

Tomatensoep

De haas lag achter een heuveltje, vlakbij de heksenhut, en gluurde tussen de struiken door.

Hij kroop nog iets hoger en boog voorzichtig een tak opzij.

Plotseling kreeg hij een duw in zijn rug.

‘Handen omhoog!’

Bleek gleed hij naar beneden.

De egel danste om hem heen.

‘Je had me niet gezien! Je had me niet gehoord!’

‘Hou op,’ zei de haas. ‘Je bederft alles.’

De egel stond stil. ‘Ik wou je alleen maar verrassen.’

‘Dat is dan gelukt,’ zei de haas kort. Hij keek langs het heuveltje. ‘Bukken!’

De egel hurkte naast hem neer.

‘Wat is er? Wat doe je?’

‘Ik wacht, tot de heks naar buiten komt.’

‘Waarom?’

Voordat de haas kon antwoorden, voelden ze alletwee een klap op hun schouder.

‘Help!’ hikte de egel.

‘Schrik je van me?’ vroeg de uil verbaasd.

‘Ja! Wie doet dat nou.’

‘Bukken,’ zei de haas.

De uil ging naast de egel zitten.

‘Ik kwam gewoon langs en ik wou weten, wat jullie aan het doen zijn.’

‘We wachten, tot de heks naar buiten komt,’ legde de egel uit.

‘Waarom?’

De egel keek naar de haas. ‘Waarom ook weer?’

‘Dan kan ik binnen kijken, wat ze uitspookt,’ zei de haas. ‘Volgens mij werkt ze aan een toverdrank.’

‘Volgens mij niet,’ zei de egel. ‘Ze was vanmorgen gewoon paddestoelen aan het zoeken.’

‘Dat is het nou juist. Ze zoekt al dagen paddestoelen. En als je haar wat vraagt, grinnikt ze alleen maar.’

‘Gisteren zocht ze paddestoelen bij mijn boom,’ zei de uil nadenkend. ‘En toen ik vroeg waar die voor waren, zei ze, dat ik dat wel zou merken.’

‘Zie je wel,’ zei de haas. ‘Ze is weer iets van plan. En ik wil weten wat.’

‘Narigheid,’ zei de uil somber. ‘Wedden?’

‘Sst!’ siste de egel. ‘Daar is ze.’

De deur van de hut ging open en de heks kwam naar buiten. Zwaaiend met een mandje liep ze het bos in.

De haas stond op. ‘Kom mee. Naar binnen.’

‘Maar, maar als ze terugkomt?’ vroeg de uil.

‘Dan zijn we allang weer weg. Opschieten.’

Snel liepen ze naar de heksenhut en gingen naar binnen. Het toverboek lag opengeslagen op tafel en een grote ketel pruttelde op het vuur.

‘Net wat ik dacht,’ zei de haas. ‘Een toverdrank.’

De egel keek in de ketel. ‘Welnee. Dat is gewoon tomatensoep.’

‘Tomatensoep ruikt anders,’ zei de uil. ‘Meer naar tomaten.’

De haas las een paar regels in het toverboek.

‘Aha! Weet je wat dat is? Dat is geen tomatensoep. Dat is kwaakwater.’

‘Kwa-kwa-kwaakwawater?’ stamelde de uil.

‘Ja. Als je dat drinkt, kun je een paar dagen niet meer praten, alleen maar kwaken.’

‘Kwaak!’ kwaakte de egel. ‘Kwakerdekwaak.’

De uil verbleekte. ‘Heb je ervan gedronken?’

‘Natuurlijk niet,’ giechelde de egel. ‘Ik oefen alleen even.’

‘Dat spul moet weg,’ zei de haas. ‘Maar hoe?’

Hij keek weer in het toverboek.

‘Ga nou niet staan lezen,’ zei de uil zenuwachtig. ‘Bedenk liever iets, voor de heks terugkomt.’

‘Zeep!’ riep de haas.

‘Zeep?’ vroegen de uil en de egel.

De haas gaf een klap op het toverboek. ‘Hier staat het. De drank verliest zijn toverkracht, als er zeep bijkomt.’

Hij keek om zich heen. ‘Waar ligt de zeep?’

De egel trok een kastje open. ‘Hier!’

‘Daar!’ riep de uil en hij wees naar buiten. ‘Daar is ze!’

De boze heks kwam met grote stappen naar de hut toe.

‘Wat nu?’ fluisterde de uil. ‘We kunnen niet meer weg.’

De haas hield het tafelkleed omhoog.

‘Onder de tafel. Vlug!’

Daar kwam de heks met haar mandje vol paddestoelen de hut binnen.

‘Kwaken zullen ze, hihhi. Allemaal. Wat een grap.’

Ze gooide de paddestoelen in de ketel en roerde de drank goed door. Een zware walm vulde de kamer.

De dieren onder de tafel hielden hun neus dicht. De egel werd steeds roder.

‘Uche uche,’ kuchte hij. ‘Uche bah!’

De heks hield op met roeren.

‘Uche uche oech!’

Met een ruk trok de heks het tafelkleed opzij.

‘Wat moet dat? Wat doen jullie hier?’

De haas kwam onder de tafel uit.

‘We kwamen toevallig langs en de deur stond open.’

‘We wilden u goeiendag zeggen,’ zei de uil. ‘Maar u was aan het koken.’

‘Tomatensoep,’ zei de egel.

‘Tomatensoep, ja,’ zei de heks vlug. ‘Maar waarom zaten jullie onder de tafel?’

‘We...’ begon de uil. Hij keek naar de haas. ‘We...’

‘We wilden u verrassen,’ zei de haas.

De heks keek hem achterdochtig aan. ‘Ik houd niet van verrassingen.’

‘De haas ook niet,’ vertelde de egel. ‘Ik zei: “Handen omhoog” en hij...’

‘Hou je mond. Hoe lang zaten jullie daar al?’

‘Net!’ zei de haas. ‘Een minuut, hooguit.’

‘Een halve minuut,’ zei de uil. ‘Nog niet eens.’

‘En hebben jullie iets gezien of gehoord?’

De haas keek met grote ogen terug.

‘Wat zouden we gezien of gehoord moeten hebben?’

‘Jullie hebben niet toevallig in mijn toverboek gekeken?’

‘Toverboek?’ De haas keek om zich heen. ‘Waar ligt dat dan?’

‘Voor tomatensoep heb je toch geen toverboek nodig,’ zei de uil.

De heks grijnsde.

‘Tomatensoep,’ giechelde de egel. ‘Kwaaksoep, zul je bedoelen.’

De haas zuchtte.

De uil sloot zijn ogen.

‘Wat?’ schreeuwde de heks. ‘Jullie waren hier al, toen ik thuiskwam. Jullie hebben hier rondgeneusd. Oeioeioei!’

‘Neenee, heus niet,’ jammerde de uil.

‘En nou willen jullie zeker mijn drankje bederven, hè? En de andere dieren waarschuwen, hè? Maar dat gaat mooi niet door.’

De heks blies naar de deur en mompelde een spreuk.

‘Lopen!’ riep de haas.

Hij trok de anderen mee naar de deur.

Maar voor ze daar waren, klonk er een hoge fluittoon. Een kille wind waaide naar binnen. De hut leek rond te draaien en alles werd zwart.

De fluittoon hield op.

‘Oef,’ zei de haas. Hij wreef over zijn oren.

Een bij zoemde om zijn hoofd. Ver weg koerde een duif.

De haas deed zijn ogen open.

Hij zat op een grote zandvlakte, met bomen in de verte. Naast hem knipperde de uil met zijn ogen tegen de zon.

‘Waar ben ik?’

De egel rekte zich uit. ‘Hee, we zijn ineens buiten. Hoe kan dat nou?’

‘De heks heeft ons naar buiten getoverd,’ zei de haas.

‘Wat gemeen! Ik werd klaboem tegen het zand getoverd. Ik had me wel pijn kunnen doen.’

De uil keek om zich heen.

‘Maar... maar we zijn in een woestijn! We zijn aan de andere kant van de wereld.’

‘Wat spannend,’ zei de egel. ‘Zijn er kamelen?’

‘Maar dit is...’ begon de haas.

De uil luisterde niet. Handenwringend keek hij rond.

‘Hoe komen we ooit weer thuis?’

‘Gewoon. Lopen,’ zei de haas.

‘Maar we weten toch niet waarheen. En er is nergens water. We zullen omkomen van de dorst.’

De egel smakte. ‘Ik heb nu al dorst.’

De haas ging staan en klopte het zand van zijn vacht. ‘Omkomen in een woestijn, aan de andere kant van de wereld,’ zei de uil treurig. ‘Wat een narigheid.’

‘Kijk nou eens goed,’ zei de haas. ‘We zijn gewoon op de zandverstuiving.’

‘Ja...’ zei de egel. ‘Daarom zijn er geen kamelen.’

‘De zandverstuiving,’ zei de uil opgelucht. ‘Die woestijn kwam me al zo bekend voor.’

‘Maar waarom heeft de heks ons hier naartoe getoverd?’ vroeg de egel.

‘Om ons uit de buurt te hebben,’ legde de haas uit. ‘Nu kan ze rustig dat kwaakwater afmaken.’

Hij trok de uil overeind. ‘Kom mee. We gaan haar halen. En zodra ze de hut uit is, doe ik zeep in de toverdrank.’

‘Hoe wou je haar meekrijgen?’ vroeg de uil. ‘Dat doet ze nooit.’

‘We zeggen dat de egel heel hard is neergekomen...’

‘Klaboem in het zand,’ zei de egel.

‘En dat hij hulp nodig heeft.’

‘Een glaasje water. Nee, bessensap, of...’

De anderen waren al weg. De egel holde achter ze aan. ‘Chocolademelk mag ook!’

‘Blijf nou zitten,’ riep de haas over zijn schouder. ‘Anders heeft ze het meteen door.’

De egel huppelde terug en ging in het zand liggen.

‘Heel hard neergekomen,’ zei hij zachtjes. ‘Ik heb hulp nodig.’

Hij gaapte en sloot zijn ogen.

De boze heks roerde in haar ketel met kwaakwater.
'Bijna klaar,' mompelde ze. 'Ze zullen wat beleven in het bos.'

'Heks!'

De heks liet haar pollepel in de ketel vallen en draaide zich om. De haas en de uil renden naar binnen.

'Heks, kom gauw! De egel is gewond.'

'Ga weg,' snauwde de heks, 'of ik tover jullie weer naar buiten en...' Ze hield op.

'Wat is er met de egel?'

'Hij is heel hard op het zand neergekomen,' hijgde de haas.

'Klaboem op de grond,' zei de uil.

'Dat kan niet. Jullie kwamen zacht neer.'

'De egel niet,' zei de haas. 'En nu is er iets met zijn been.'

De heks verbleekte.

'Waarschijnlijk is er toch iets fout gegaan met die toverspreuk,' zei de uil. 'U moet hem helpen.'

‘Maar mijn toverdrank...’

‘Die kan wel even wachten,’ zei de haas. ‘Kom.’

Hij trok de heks mee naar buiten.

‘Hier is uw bezem,’ zei de uil. ‘Ik vlieg met u mee.’

‘En ik ren mee,’ zei de haas. ‘Zo hard ik kan.’

Hij rende weg. Zodra de heks en de uil uit het zicht verdwenen waren, draaide hij om en rende weer naar binnen.

Hij pakte het stuk zeep uit het kastje en liet het in de ketel glijden.

De drank begon te kolken en te schuimen. Uit het schuim borrelden zeepbellen op. Ze zweefden door de kamer en dreven langzaam de deur uit, naar buiten.

‘Wat mooi,’ zei de haas.

Hij blies naar de bellen. Met een zacht ‘Kwaak’ spatte er één uit elkaar.

‘Kwaakbellen,’ zei de haas tevreden. ‘Die heeft ze vast nog nooit gemaakt.’

Hij sprong naar buiten en rende terug naar de zandverstuiving.

De stem van de heks schalde hem tegemoet.

‘Aansteller! Moet ik daarvoor komen? Jij altijd!’

‘Is hij weer beter?’ vroeg de haas buiten adem.

‘Beter? Hij mankeert niets!’

De heks draaide zich om.

‘Ben je er nu pas? Waar blijf je zo lang?’

‘Ik kan niet zo hard lopen. Ik kwam ook hard neer, daarnet.’

‘Schei toch uit! Je kwam niet hard neer en de egel ook niet.’

‘Wel,’ zei de egel. ‘Ik was flauwgevallen van de pijn.’

‘Flauwgevallen? In slaap gevallen, zul je bedoelen.’

‘Hij kon zijn been niet meer bewegen,’ zei de uil. ‘Dat heb ik zelf gezien.’

‘O nee? Toen ik zijn voet aanraakte, kon hij ineens wel bewegen.’

‘Je kietelde,’ giechelde de egel.

‘Lastpakken,’ mopperde de heks. ‘Altijd hetzelfde geleuter. Ik had gewoon thuis kunnen blijven.’

Ze sprong op haar bezem en vloog weg.

‘Had je nou niet heel even wakker kunnen blijven?’ vroeg de uil.

‘Ik kon er niets aan doen,’ gaapte de egel. ‘Dat zand is zo lekker warm.’

‘Geeft niet,’ zei de haas. ‘De heks moest alleen even haar huis uit en dat is gelukt.’

‘En het kwaakwater?’ vroeg de uil.

‘Dat is nu zeepsop. Ze kan er alleen nog maar bellen mee blazen.’

‘Dat hebben we weer slim gedaan,’ zei de egel trots.

‘Tegen ons kan ze lekker niet op.’

De uil plukte aan zijn veren.

‘Ze zal wel boos zijn, als ze het ontdekt...’

‘Oeioeioei!’ hoorden ze in de verte. ‘Zeepbellen! Oeioeioei!’

‘Gauw naar huis,’ zei de haas. Hij trok de anderen mee.

‘En we moesten voorlopig maar uit de buurt van de heks blijven.’

‘Jammer,’ zuchtte de egel.

De haas en de uil bleven staan.

‘Wou je naar de heks?’

‘Waarom?’

‘Gewoon,’ zei de egel. ‘Vragen of ze me nog eens naar de zandverstuiving tovert.’

De egel gooit raak

Midden op de open plek draaide de haas een dennenappel in de grond. Een eind verderop trok hij met zijn voet een streep.

‘Achter de streep blijven. We gooien om de beurt een steentje. Wie de dennenappel raakt of er het dichtste bij komt, heeft gewonnen.’

‘En dan?’ vroeg de merel.

‘Dan krijg je de steentjes van de anderen erbij. Wie aan het eind de meeste steentjes heeft, is de winnaar.’

‘Wat een dom spel,’ zei de egel. ‘Daar is toch niks aan?’
‘Probeer het maar eens.’

De egel gooide een steentje. Het kwam ver achter de dennenappel neer.

‘Nou ik,’ zei de merel. ‘Dat is beter.’

De haas keek strak naar de dennenappel, kneep zijn ogen een beetje dicht en mikte.

Tok!

‘Raak!’ riep de haas en hij haalde de steentjes op.

‘Dat is niet eerlijk,’ zei de egel. ‘Jij hebt geoefend.’

‘Hoe kan ik nou geoefend hebben? Ik heb het spel net verzonnen.’

‘Doorspelen,’ zei de merel. ‘Nou mag ik eerst. Kijk eens! Er vlak voor.’

De haas gooide. 'Vlak naast jou.'

De egel zwaaide een paar maal met zijn arm.

'Let op. Nu zul je wat zien.'

'Ik zie niks,' zei de merel. 'Waar is je steentje nou?'

'Het schoot uit mijn hand,' klaagde de egel. 'Ik mag over.'

Hij gooide een ander steentje.

'Beetje uit de buurt,' grinnikte de merel.

'Jij duwde,' zei de egel boos. 'Jij duwde tegen me aan.'

'Hoe kan ik nou duwen? Ik sta een heel eind van je af.'

'Dan duwde de haas. Ik mag nog eens.'

'Nog eens?' riep de merel. 'Voor de derde keer, zeker. Dat kan niet.'

Maar de egel gooide al.

'Veel beter. Zie je wel? Als er niemand duwt, gaat het goed.'

Ze gingen bij de dennenappel kijken.

‘Die van de merel ligt het dichtste bij,’ zei de haas.

‘Die van mij!’ riep de egel en hij schoof met zijn voet zijn steentje naar voren.

‘Laat dat,’ zei de merel. ‘Als je niet tegen je verlies kunt, moet je niet meespelen.’

‘Ik kan wel tegen mijn verlies, maar jullie spelen vals. Ik doe niet meer mee.’

Boos liep de egel het bos in.

‘Die komt wel weer terug,’ zei de haas. ‘Wij gaan gewoon door.’

Hij pakte een steentje, maar voor hij kon gooien, kwam de uil aanlopen.

‘Wat is er met de egel? Hij botste tegen me op en hij liep gewoon door, zonder iets te zeggen.’

‘Boos,’ grijnsde de merel.

‘We doen een spelletje,’ legde de haas uit. ‘Steentjes

gooien naar die dennenappel daar. De egel verloor en toen werd hij boos.'

'Meen je dat nou?' zei de uil. 'Dat kan ik me niet voorstellen.'

Hoofdschuddend keek hij naar de dennenappel.

'En dat voor zo'n dom spelletje. Daar is toch niets aan? Geef mij eens een steentje.'

'Hier,' zei de haas. De uil gooide.

'Niet gek, al zeg ik het zelf.'

'Nu ik,' zei de merel. 'Raak!'

'En nu ik,' zei de haas. 'Ai! Ernaast. Ze zijn voor jou, merel.'

Het gezicht van de uil betrok.

‘Maar dat is niet eerlijk. Jullie hebben al geoefend en ik kom net aanlopen.’

De haas zuchtte. ‘Probeer het dan nog maar een keer.’
De uil zocht met zorg een steentje uit en gooide nog eens.

‘Je kan niet mikken,’ grinnikte de merel.

‘Kan ik wel,’ zei de uil kwaad. ‘Maar jullie duwen tegen me aan. Dan gaat het niet.’

‘Oeioeioei!’

‘Ook dat nog,’ mompelde de haas.

De boze heks stampde de open plek op.

‘Dat ongemanierde stekelbeest! Hij loopt zomaar tegen me aan! Ik verander hem in een sprinkhaan! Ik tover hem kort en klein!’

‘We deden een spelletje,’ begon de haas. ‘En...’

‘Zonder uit te kijken, zomaar tegen me aan. En toen ik iets zei, liep hij gewoon door. Wat denkt hij wel!’

‘We deden een spel, en hij verloor,’ zei de merel. ‘En nou is hij kwaad.’

‘Kwaad, omdat hij verloor? Echt waar? Hihahoe!’

De heks sloeg op haar knie van het lachen.

‘Belachelijk, ja,’ zei de uil. ‘Kinderachtig. Bah.’

‘Echt weer iets voor de egel,’ zei de heks. ‘Wat voor spel is het?’

De haas legde het uit en gaf haar een steentje.

‘Wilt u het proberen?’

De heks ging achter de streep staan en zwaaide langzaam haar arm op en neer.

‘U kunt het beste iets naar voren leunen,’ zei de haas.

‘En strak gooien,’ zei de merel.

‘Nee!’ riep de uil. ‘Juist met een boogje.’

De heks stampvoette.

‘Hou nou toch eens op! Zo kan ik niet richten. Naar achteren, jullie.’

De dieren deden een stap achteruit.

‘Nog verder naar achteren. Ja, zo. Eén twee drie!’

Tok!

‘Raak! In één keer raak! Wat goed!’ riepen de dieren.

‘Maar...’ De heks wees naar de steen. ‘Maar dat is mijn steen niet. De mijne was wit en deze is bruin.’

‘Dat is mijn steen!’